

ten paa dette Skatteobject uden at spørge, om den, der eier det til den givne Tid, ogsaa har den samme Skatteevne til at svare af sit Skatteobject som hans Formand eller Eftermand. Jeg maa fremdeles fastholde den Regel, at Ligestighed er Grundprincipet for Indkomstskatten. Det er en — jeg vil ikke sige — ligefrem Modstrid; men det er altid en Afvigelse fra Indkomstskattens rene Princip, saasnart man ved den sætter sig den Opgave at ramme de forskjellige Skattebydere i Forhold til deres forskellige Skatteevne. Det, der skal rammes, er den vedkommende Persons Indtægt, uden Hensyn til, om den er større eller mindre, og det er ikke i Modstrid dermed, at man tillader Bømpelser for de lavere Indtægter. Dette er en Undtagelse fra en ellers rigtig Regel, men deraf følger ikke, at Reglen bliver urigtig. Nu skal jeg gjerne indrømme, at den Scala, der er foreslaaet i Forslaget under Nr. 3 af de 15 ærede Herrer har et saa lidet socialistisk Præg, som en progressiv Scala vel kan have, og jeg vil ogsaa meget gjerne indrømme, at denne Scala i mine Dine, uagtet den er en stigende Scala og altsaa ikke er indrettet som en dalende, har langt mindre Fare ved sig end f. Ex. den Scala, der er opstillet af Udvalgets Mindretal (Jacob Jensen) under Nr. 2, og som skal afløse samme Mindretals Forslag under Nr. 1; men jeg maa ikke bestomindre gøre opmærksom paa, at den har en meget farlig Betydning. Denne Scala foreslaaes nemlig ikke sat ind i en Indkomstskattelov, som skal bestaae for Fremtiden, indtil den ved alle tre Lovgivningsmagtens Bestanddeles forenede Samtykke forandres; den sættes derimod ind i en Indkomstskattelov, der kun voteres paa 2 Aar, men om hvilken vi Alle vide, at naar de to Aar ere forløbne, vil den være ligesaa nødvendig for Statens Styrelse i et længere Tidsrum, som den nu er det. Og hvorledes vil Stillingen da være? Saa vil Stillingen være den, at man efter de to Aars Forløb igjen kan see anvendt som et Argument for at faae den progressive Scala til at gaae endnu høiere op, at Regjeringen er nødsaget til at tage imod Indkomstskatten og ikke kan undvære den. Regjeringen maa altsaa underkaste sig de Betingelser, man opstiller for at votere Loven,

og dette er det Farlige deri, mine Herrer, at De her gøre det første Skridt — jeg tilstaaer et i Formen temmelig lempeligt Skridt — ind paa en Bane, som er meget betænkelig. De Herrer kunne ikke engang selv vide, hvorledes De ville dømme om Sagen om to Aar, De kunne ikke vide, hvilket Fremstrid i den almindelige Opinion, som derfor ikke behøver at være grundet, den Sag kan have gjort, at man skal søge at beskaffe de høiere Indtægter i ulige høiere Grad end de lavere. Men der er en anden Ting, som de Herrer heller ikke kunne vide; de kunne ikke vide, i hvilken Grad De og vi Alle med Tiden kunne blive overfløede. Det er ganske naturligt, at man med de Forfatningsforhold, vi have, altid vil gaae videre og videre i den Retning, som i Almindelighed betegnes som den demokratiske, skøndt dette Navn egentlig ikke ganske passer. Det er da ganske naturligt, at naar igjen Indkomstskatteforslaget skal forhandles her, vil man finde, at der gjøres Overbud. Der vil altid blive gjort Overbud for at vinde Popularitet ved Forslag, som blot tilshyneladende have nogen Interesse for den menige Mand og altsaa altid for det større Fleertal i en Forsamling. (Afbrydelse). Ja, de Herrer kunne være sikke paa Dem selv, det tillader jeg, at Enhver kan mene; men De kunne ikke være sikke paa Deres Eftermænd. Der kommer en Slægt efter os, og vi kunne ikke vide, hvilke Følger det kan have, at vi nu vise den denne Vej, som dette Forslag gaaer. Jeg kender intet Land, der har en fri Forfatning, som vi have den her, hvor man ikke oplever, at efterhaanden blive de Eldre, som stode i Spidsen for Bevægelsen, distancerede og overfløede af de Yngre, som ikke tage de Hensyn og ikke ere saa forsigtige i Anvendelsen af Friheden, der er givet dem, som de oprindelige Ledere og Indførere af Friheden. De Herrer skulle vel vogte sig for at stemme for Noget, som kan medføre, at De maatte engang i Tiden bittert kunne komme til at fortryde at have givet Impulsen til en Retning, De meget maae beklage. Den Indvending, jeg har gjort mod Forslaget under Nr. 2, gjælder naturligviis i langt høiere Grad mod det af det ærede Medlem for Randers Amts 1ste Valgtreds (Jacob Jensen) stillede For-